

“ขโมยความคิด” ข้อห้ามสำหรับนักวิชาการ

ในวงวิชาการ ถือกันว่า “การขโมยความคิด” (Plagiarism) หรือ “การแอบอ้างเอาความคิดข้อเขียนของผู้อื่นมาใช้เป็นของตน” เป็นความผิดร้ายแรง เป็นจรรยาบรรณข้อสำคัญของนักวิชาการเลยทีเดียว

นักเรียน นักศึกษา นักวิจัย ครู อาจารย์ หรือนักวิชาการอื่นใดก็ตามจะต้องไม่คัดลอกข้อเขียนของผู้อื่น แล้วนำมาใช้เป็นข้อเขียนของตน โดยมีได้บอกเป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้อ่านรู้ว่านำเอาความคิดข้อเขียนส่วนนั้นมาจากไหน ส่อเจตนาที่จะทำให้ความคิดข้อเขียนนั้นดูเหมือนเป็นผลงานของตนเอง

เมื่อพูดถึงศัพท์คำว่า “การขโมยความคิด” “ความคิด” ในที่นี้หมายถึง “ข้อความที่ผู้อื่นเขียนเกี่ยวกับความคิดของเขาไว้ก่อนแล้ว แสดงว่ามีหลักฐานความคิดของผู้อื่นเป็นลายลักษณ์อักษรชัดเจน” ดังนั้นความคิดที่ผู้อื่นเพียงแต่พูดออกมา ยังไม่ได้เขียนและพิมพ์ไว้เป็นหลักฐานจึงยังไม่อยู่ในข่ายการขโมยความคิดที่กล่าวมานี้ การนำความคิดข้อเขียนของผู้อื่นมาใส่ไว้ในงานของตนจะต้องให้เกียรติเจ้าของความคิด ด้วยการอ้างถึงแหล่งที่มา ทั้งนี้เพื่อป้องกันการถูกตราหน้าว่าเป็น “ผู้ร้ายขโมยความคิดคนอื่น” ในภายหลัง

ในประเทศไทย ยังไม่ค่อยให้ความสำคัญเรื่องนี้กันมากนัก การเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษา ครูอาจารย์ยังส่งเสริมให้นักเรียนทำรายงานด้วยการคัดลอกจากหนังสือหรืออินเทอร์เน็ต นักศึกษาในมหาวิทยาลัยยังทำรายงานด้วยวิธีการ “ตัด-ปะ” เป็นส่วนใหญ่ ครูบาอาจารย์ที่ยังคัดลอกข้อเขียนของผู้อื่นมาใช้เป็นของตนโดยไม่อ้างอิงก็ยังมีเป็นจำนวนมาก

ในวงวิชาการสากล เรื่องการอ้างข้อความ (quote) และการอ้างอิง (reference) ถือเป็นจรรยาบรรณสำคัญ การขโมยความคิดเป็นความผิดร้ายแรง นักศึกษาที่ถูกจับได้ว่าขโมยความคิดของผู้อื่นมาใช้เป็นคำตอบข้อสอบหรือมาใส่ไว้ในรายงานของตนโดยไม่อ้างอิง จะถูกปรับคะแนนให้เป็น “ตก” โดยทันที นักวิชาการที่มีพฤติกรรมเช่นนี้ถ้าถูกจับได้ก็จะถูกประณามและเท่ากับถูกขึ้น “บัญชีดำ” ในสังคมนักวิชาการไปโดยปริยาย

หากเราต้องการให้วิชาการในบ้านเมืองของเราพัฒนา ยิ่งๆ ขึ้นไป ก็เห็นจะต้องให้ความสำคัญในเรื่อง “การขโมยความคิด” กันให้มากกว่าที่เป็นอยู่

เกษียณอายุ 60 ปี จะอยู่ไปอีกนานเท่าไร

โดยทั่วไปอายุขัยเฉลี่ยเมื่อแรกเกิดของคนไทยโดยภาพรวมมีความแตกต่างตามเพศของประชากร คือผู้ชายเมื่อเกิดมาแล้วจะมีชีวิตอยู่ต่อไปอีก 70 ปี ในขณะที่ผู้หญิงเมื่อเกิดมาแล้วจะมีชีวิตอยู่ต่อไปอีก 75 ปี โดยผู้หญิงจะอายุยืนกว่าผู้ชายในทุกภาค ความแตกต่างดังกล่าวส่วนหนึ่งเกิดจากความแตกต่างด้านสภาพร่างกายที่ทำให้ชาย-หญิงแตกต่างกันตั้งแต่เกิด นอกจากนั้นก็คงเป็นปัจจัยอื่นๆ ได้แก่ พฤติกรรมสุขภาพ (เช่น การดูแลสุขภาพ การออกกำลังกาย การสูบบุหรี่ และดื่มแอลกอฮอล์) การทำงาน/อาชีพ โรคประจำตัว และสิ่งแวดล้อม เป็นต้น นอกจากนี้อายุขัยเฉลี่ยเมื่อแรกเกิดยังมีความแตกต่างกันตามรายภาค กล่าวคือคนไทยที่อาศัยในกรุงเทพมหานครทั้งชายและหญิง มีอายุขัยเฉลี่ยเมื่อแรกเกิดสูงสุด (หญิง 79.7 ปี ชาย 75.6 ปี) รองลงไปคือ ภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และ ภาคใต้ ตามลำดับ (ดูตาราง)

สำหรับคนไทยที่ผ่านโลกมาจนเกษียณอายุ 60 ปี พบว่าเพศชายจะมีอายุยืนยาวต่อไปอีก 20.3 ปี ขณะที่เพศหญิงจะอายุยืนยาวต่อไปอีก 23.9 ปี ซึ่งหมายความว่าเพศชายอาจมีอายุยืนถึง 80.3 ปี และเพศหญิงอาจมีอายุยืนยาวถึง 83.9 ปี และยิ่งพบว่ามีความแตกต่างระหว่างภาคอีกเช่นกัน กรุงเทพมหานครยังคงแชมป์คนที่อายุ 60 ปีจะมีอายุยืนยาวกว่าคนไทยในภูมิภาคอื่น (คือชายจะอยู่ต่อไปอีก 25 ปี และหญิงจะอยู่ต่อไปอีก 28 ปี) รองลงมาคือ ภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตามลำดับ (ดูตาราง) ตัวเลขดังกล่าวคงสะท้อนการเข้าถึงบริการสุขภาพ จำนวนสถานบริการทั้งภาครัฐ-เอกชนและจำนวนบุคลากรทางการแพทย์ที่มีอยู่ โดยเฉพาะกรุงเทพมหานคร นอกนั้นก็คงเป็นปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ-สังคม พฤติกรรมสุขภาพ และสภาพแวดล้อมต่างๆ เช่น การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้พอสมควร ถ้ามีข้อมูลอายุขัยเฉลี่ยเมื่อแรกเกิด และอายุขัยเฉลี่ยเมื่ออายุ 60 ปี รายจังหวัดจะได้นำเสนอต่อไป เพื่อว่าหลังเกษียณบางคนอาจจะได้เลือกไปอยู่ที่นั่น * * * * *

ตาราง อายุขัยโดยเฉลี่ยเมื่อแรกเกิด และอายุขัยเฉลี่ยเมื่ออายุ 60 ปี จำแนกตามรายภาคและเพศ

ภาค.	อายุขัยเฉลี่ยเมื่อแรกเกิด		อายุขัยเฉลี่ยเมื่ออายุ 60 ปี	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
ทั่วราชอาณาจักร	69.9	74.9	20.2	23.8
กรุงเทพมหานคร	75.5	79.7	25.4	27.9
ภาคกลาง (ไม่รวม กทม.)	72.1	75.7	20.5	23.2
ภาคเหนือ	69.0	75.8	22.0	26.4
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	68.4	73.7	18.0	22.1
ภาคใต้	68.1	73.4	20.8	24.5

ที่มา : รายงานการสำรวจการเปลี่ยนแปลงประชากร 2538-2539 สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ